

— in srečni so bili in dobro se jim je godilo! Ali on — ne, — kaj takega storiti, kar bi se ne dalo spraviti v skladje z njegovimi nazori, kar bi se ne bilo strinjalo s pojmom, ki ga je imel on o poštenosti, on ni mogel in ni hotel.

Ne, v teologijo ne! A drugam — kam drugam? . . .

Od svojih staršev, ki so bili revni in ki ga že sedaj niso podpirali, se ni imel nadejati nobene podpore. A drugi — kdo drugi naj bi mu pomagal? . . . Čim bolj je preudarjal, čim bolj je razmotrival svoj položaj, tem bolj ga je postajalo strah, tem manj je vedel, kam in kako.

Toda potem mu je prišla hipoma tolažilna misel! Spomnil se je, da je talent, in sladak mir mu je legel na srce. Ohrabil se je in hkratu ga je obšla spet samozavest.

„Nisem najrevnejši navzlic vsemu!“ si je dejal. „Ce se ves svet zakolne proti meni, mojega talenta, mojih zmožnosti mi vzeti ne more!“

Talent — zmožnost!

Prsi mu je napolnilo razkošje in obšlo ga je nepopisno navdušenje. Z vnemo, ki je bila podobna strasti, je šel na delo. Hotel je napisati nekaj lepega, velikega, nekaj, kar bi bilo vzbudilo splošno pozornost, kar bi mu bilo priborilo splošno spoštovanje in priznanje. Ha, kako ga je osrečevala zavest, da bode imponiral . . . imponiral nemara celo tistim profesorjem, ki ga niso smatrali za — zrelega.

Ah, kaka osveta! Uvideli bodo in . . .

No, in prisluži si s tem tudi toliko, da bo živel! Če se prežive s peresom drugi, zakaj bi se on ne? Na delo torej! . . .

(Dalje prihodnjič.)

* * *

Pramorje.

Morje, morje, očetovsko pramorje,
duša silna, brez meje razlita,
v smrtnotežke sanje zavita,
brez zvezd srebrnih, brez solčnega dne!

Morje, morje, matuška solzna ti!
Vzkipi in vzpolji in sanje preženi,
in zmagonosno bučeče se zapeni,
v svoje valovje vse zemlje zavij!

Vladimir.